Дичо пакостника

— Кой скжса голѣмата картина? — запита учительтъ.

— Дичо, Дичо, господинъ учителю! Дичо Ивановъ.

— Пакъ ли ти, Дичо? Пакъ ли ти, немирнико? Кажи ми, какво да те правя? Вчера викахъ майка ти.

Кара му се учительтъ, съветва го, вика пакъ майка му въ училището, — нищо не помогна. Стъкло ли издрънка — Дичо го счупилъ; дете ли заплаче — Дичо му разбилъ носа; кой ще изрѣже копчетата на шинелитѣ — пакъ Дичо. Все той. Училището писна отъ него. Почудиха се, какво да го правятъ. А той хичъ не иска и да знае.

Изпролѣти се. Първитѣ ластовички пристигнаха. Цѣлъ день ученицитѣ имъ се радваха. Гледа ги и Дичо, подсмива се и нищо не каза.

Следъ седмица подъ училищната стрѣха се наредиха едно до друго ластовичи гнѣзда. Едно междучасие учительтъ събра децата и имъ заговори:

— Виждате ли ластовичкитѣ, деца? Всѣки день ловятъ хиляди мухи и комари. Така ни запазватъ отъ много болести. Дълго говори учительтъ за болеститѣ, които разнасятъ мухитѣ, за маларията, която се предава отъ комаритѣ и на края каза:

— Пазете ластовичкитѣ! Не разваляйте гнѣздата имъ! Тѣ сж най-добритѣ наши приятели.

Децата обещаха да се гри-